

En radikal ændring af hovedstadens kommunale forfatning og styrelse, der som nævnt i meget lang tid har været afgørende forskellig fra landets øvrige kommuners, vil formentlig nødvendiggøre en stillingtagen til problemer af et sådant antal og en sådan størrelsesorden, at man ikke på indeværende tidspunkt kan udtale sig om mulighederne for eller konsekvenserne af en opdeling af den nuværende Københavns kommune i flere kommunale enheder.

For så vidt angår Frederiksberg kommune, bestemmes det i den gældende købstadkommunallovs § 34, stk. 2, at for så vidt angår de i købstadkommunalloven fastsatte bestemmelser, bliver Frederiksberg at anse som købstad.

Forslaget til lov om kommunernes styrelse bestemmer i § 1, at loven gælder for amtskommuner og samtlige øvrige kommuner med undtagelse af Københavns kommune. Frederiksberg kommune er således allerede efter det foreliggende forslag omfattet af den generelle styrelseslovs bestemmelser.

Spørgsmål 18:

Bør der ikke fastsættes en tidsfrist for den i § 47, stk. 3, for kommunalbestyrelsen hjemlede adgang til at indbringe de af tilsynsrådene truffne afgørelser for indenrigsministeren?

Svar:

Dersom en kommunalbestyrelse ikke vil affinde sig med en afgørelse fra tilsynsrådet, er det normalt i kommunalbestyrelsens egen interesse, at indbringelsen for indenrigsministeren sker hurtigst muligt, idet kommunalbestyrelsen i tiden, indtil ministerens afgørelse foreligger, alene kan holde sig til den af tilsynsrådet meddelte approbation el. lign. på de af rådet fastsatte vilkår. Det må i denne forbindelse erindres, at det normalt vil stå kommunalbestyrelsen frit for, om man vil udnytte en opnået approbation, eller om man foretrækker helt at opgive den pågældende disposition, f. eks. fordi man er utilfreds med vilkårene for approbationen. Udføres den pågældende disposition imidlertid, påtager kommunalbestyrelsen sig herved forpligtelse til opfyldelse af de for approbationen gældende betingelser og vilkår.

Der vil naturligvis intet være til hinder for at indføre en bestemmelse om, at en

kommunalbestyrelses indbringelse af en af tilsynsrådet truffet afgørelse skal ske inden f. eks. 2 måneder. Ved fastsættelsen af en sådan frist må det imidlertid samtidig gøres klart, om en overskridelse af fristen skal betyde, at indenrigsministeren er afskåret fra at behandle sagen, eller blot, at indenrigsministeren kan afvise sagen. Dersom fristbestemmelsen ønskes indført af hensyn til tilsynsrådet, må reglen formentlig være, at ministeren er afskåret fra at behandle en sag efter fristens udløb.

Da det imidlertid ikke ganske kan udelukkes, at der til et tilsynsråds afgørelse kan være tilknyttet betingelser eller vilkår, hvis virkning for kommunen kommunalbestyrelsen først efter en længere tids forløb fuldt ud kan bedømme, synes en sådan fristbestemmelse betænkelig.

Hertil kommer, at indenrigsministeren efter den foreslåede regels indhold kan stadfæste afgørelsen, og dette vil i givet fald kunne ske under hensyn til, at man finder, at indbringelsen er sket urimeligt længe efter tilsynsrådets afgørelse.

Under henvisning til ovenstående findes det rigtigst, at der ikke fastsættes en frist som den omhandlede.

Spørgsmål 19:

Kan stedfortræderen for et medlem af tilsynsrådet, jfr. § 48, stk. 3, eventuelt vælges fra samme primærkommunes kommunalbestyrelse som medlemmet?

Svar:

Den foreslåede bestemmelse om, at kun ét kommunalbestyrelsesmedlem fra samme primærkommune kan indvælges i tilsynsrådet, er som anført i bemærkningerne til forslaget § 48, stk. 2, medtaget for at undgå, at repræsentanter for en enkelt kommune i for høj grad kommer til at dominere tilsynsrådet.

Da stedfortræder vælges for hvert enkelt medlem, vil samme primærkommune i tilfælde af et medlems forfald ikke kunne opnå repræsentation på et møde med mere end ét medlem, selv om stedfortræderen er valgt fra samme kommunalbestyrelse som det fraværende medlem. Der vil herefter intet være til hinder for, at stedfortræderen vælges fra samme primærkommunes kommunalbestyrelse som medlemmet.